

Ἐν τῇ ποστεινούσῃ, ἐν τοῖς χωρίοις
καὶ τῷ Κοάτει . . . Δρ. 25.
Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ . . . 35.

Ἐν τῇ ποστεινούσῃ, ἐν τοῖς χωρίοις
καὶ τῷ Κοάτει . . . Δρ. 15
Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ . . . 29

Ἐκαστον φύλλον λεπτά 10.

ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Έτος διηκονίου

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. Κυριακή 18 Δεκεμβρίου 1916

Αρ. 1670

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Μιά φορά ήτο τών Πανελλήνων τὸ κύρφεν δυνατού, τὸ κέντρον τῶν πελμῶν μαζός Ναὸς ἡ ιερὸς, τοῦ δικοίου τὸ ἀγνὸν χάρμα ἀνέδει τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα τῆς τρυφῆς μας ἀγάπης, τὰ ἄνθη τὰ ἀκειροποίητα, ποδὸς ἔκρυπταν ἀσκόρπιστον δλον τὸ μύρον τῶν πόδιων μας καὶ τῶν θεωδῶν μας.

Άλλοι μογον. Σήμερα εἰνε τὸ δεδηλωθὲν Βῆμα καὶ ἡ μολυνθεῖσα ιερὰ Γράπεα, τὸ φάντασμα τὸ διαλύσαν τὸ δυνειρά μας, διεριάτης διεπιληγητικός; τοῦ ἀνθίνου κόσμου τῆς φυχῆς μας, δικταστροφεὺς δαίμονος τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ τῶν θεωδῶν μας, ἡ κολαμένη πόλις καὶ ἡ αιματοδοξής ἐκπόρνευτρια τῶν πόδων καὶ τῶν ἀπειδῶν μας.

Άλλοτε ἀκετέλει τὸ βῆμα τῆς θυμῆς χαρᾶς, τὸ συγκεντρώνον τὰ βλέμματα τῶν υποδοδῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐκφράζονται τοῦ διακαέστερον πόθον των, ηδόνοντα νὰ τοὺς ἀξιώσῃ διθέσις μας νὰ πατήσουν τὸ «χρυσό χάρμα» τῆς γῆς τῶν δυνείρων των πρὶν ἀποθάνουν.

Τόρα ἀποστρέφομεν πάντες τὰ βλέμματα μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς κατησκένης πόλεως. Τὸν διαφανῆ πέπλον τῆς γαλανῆς χαρᾶς, καὶ τοῦ δυνειρώδους κάλλους ποὺ ἐπέπλανεν ἀλλοτε τὰς Ἀθήνας μας, τὸν ἀντικατέστησε τώρα ἡ μαύρη νῦξ τῶν αἰμάτων καὶ τῆς ἑρεβῶδους κακουργίας ποὺ καλύπτει τὸ ἀπαίσιον ἀντρον τοῦ νέου Νέρωνος.

Άλλοτε, εἰς τὴν φαντασίαν δλων μας ἐξωγραφίετο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ὡς πάγιος αἰθερία νύμφη, ροδόπεπλος, στεφανωμένη μὲ φῶς ἥλιου πάλλευκον, περιπετομένη ἀπὸ φυχᾶς χρυσοπτεύγους, ἀπίλος καὶ ἀμόλυντος παρθένος, περικλείουσα δλα τὰ ίερά τῆς φυλῆς καὶ τὰ σῆρις. Σήμερον, εἰκονίζεται ἀντός μας ὡς Ἐρινύς διτοπλόκαμος, ὡς διτεώδης ἀπειλή, ὡς μαύρη σκιὰ κατάρας καὶ φρίκης, περικλείσασα ἐν αὐτῇ δλητηρίᾳ εἰδεχθῆ ἀπαισιοτητα τῶν δύο ἐστεμμάνων κυδερητῶν τῆς, τῶν δύο ἀκρύλων αἰτοκρατόρων, τῶν δοπιών αἱ χειρες στάζουν αἰμα ἀθώον, καὶ τῶν δοπιών τὴν μορφήν τῆς θειατερα χαρκητηριστικά καλλύνουσιν, ἔκεινου μὲν αἱ αἰσχύναι τῶν πάποκαλύφεων τοῦ Χάρδεν, τούτου δὲ ἡ ἔκφυλος δαρφή τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Καὶ τώρα;

Ω! τώρα θνατούμενος χάσμα χωρίζει τὰς δύο Ἑλλάδας.

Οχι χάσμα πολιτικόν, ἀλλα χάσμα θαυμάτων φυχολογικόν.

Καὶ ἀδὲ ἔγκειται ἡ μεγάλη συμφορά. Τὸ πολιτικὸν χάσμα πληροῦνται διὰ μιᾶς πολιτικῆς μεταστροφῆς: Ἄλλ' οὖν ὁ διαχωρίζων τοὺς Ἑλλήνας τοῦ πάλαιον ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους τοῖχον εἰναι κατεκευασμένος ἀπὸ μίσος διαθύνοντος ἐσωτάτην ἀπέθεταν, πολὺν θεύμα δύναται νὰ καταστρέψῃ τὸν τοῖχον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ ηθικούς δεσμούς: ἀγάπης καὶ συστίγξεως καὶ ἀδελφώτεως; Ἐγνοὶ διαδέξη μεταβάλλει τὸ ζήνην εἰς δύο δυνάμεις ἀντιθέτους, καταστρεφόσας αὐτὸν τὸ Ἐθνος εἰς αὐτὰς τὰς ζωτικές του δυνάμεις, χωρὶς πολλὰς ἀλιθίας σωτηρίας.

Μιά ἔνδοξος πτώσις θὰ φέρῃ πάντοτε—ἡ Ιστορία διμιλεῖ—μίλιν ἔνδοξον ἀνάστασιν.

Ἐνώπιον τοῦ θεωτερική διαίρεσις δὲν δύναται νὰ διδηγήσῃ παρὰ εἰς τὴν ἀριστερά—αὐτὸς ὡς πρωτεργάτης μάλιστα—εἰς δύο ἔχθρικαν στρατόπεδα. Διότι ἡ ἔνδοξος πτώσις θὰ ἡτο προσωρινή. Η ίστορία μας τὸ διδάσκει αὐτό. «Ἡ ἔνδοξος πτώσις τῶν ἔθνων περισσότερον ἀκόμη, τὰ συστίγξει ἐν τῇ δυτική του, δυναμώνει τὴν ἑσωτερικήν των ζωτικότητα, ἐκποιητικές τὰ δυνισά των, ἀγιάζει καὶ τονώνει τὴν φυχήν των. Ἔγρη ἡ διαίρεσις μεταβάλλει τὸ ζήνην εἰς δύο δυνάμεις ἀντιθέτους, καταστρεφόσας αὐτὸν τὸ Ἐθνος εἰς αὐτὰς τὰς ζωτικές του δυνάμεις, χωρὶς πολλὰς ἀλιθίας σωτηρίας.

Μιά ἔνδοξος πτώσις θὰ φέρῃ πάντοτε—ἡ Ιστορία διμιλεῖ—μίλιν ἔνδοξον ἀνάστασιν.

Άλλα μήπως ἐπέροκετο περὶ βεβίας πτώσεως; Οιδημώς. Τὰ πράγματα μαρτυροῦν τὸ εναντίον. Τὸ θέμος εύρισκετο εἰς τὸν δρόμον ἀληθοῦς θριαμβευτικῆς ἀποκαταστάσεως. Καὶ διασιλεὺς Κωνσταντίνος ἀνέκοψε τὴν ὁριήν του, διὰ γὰ τὸ συντρίψει τῆς πολιτικῆς του τῆς περιδοτικῆς, διὰ τῆς ἐπωτερικῆς διαίρεσεως καὶ διὰ τῆς στρατιωτικῆς παραλίσεως, τοῦτο δὲ δύπως γενήν ἐκτελεστής τῶν πολεμώντων τοῦ Κάτιον καὶ πράκτωρ τῶν γερμανικῶν συμφερόντων.

Κατέρρει εἰς τὸν ἀπαίσιον τὸν Ιούδα.

Άλλ' ἀς ἀλιθίας

Ο ἀπαίσιος πρωτεργάτης θὰ ἐκλείψῃ. Καὶ μηδὲ αὐτὸν καὶ διθέσιων τὴν φυχήν μας ἀφιάλτης.

Τιμὴ καὶ δόξη εἰς τὸν Ἀρχηγόν μας δεῖται διὰ τῆς πρωτοδουλίας του εἰς τὸ θεωτερικόν κίνημα ἐγένετο σωτήρας μας.

Οι ἀπικρατήσης ή ζωτικότητας τῆς Φυλῆς καὶ θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΗΝ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

Ἐνας διδάσκαλος ἀπόμαχος μὲ ἐσταμάτης χρήσει καθ' ὅδον.

— Αγαπητέ μοι φίλε, συγγνώμην ἔχω σταματῶ. Περιεργότατόν τι μοι συνέβη. Αληθῶς διστριβάτον Χάχ, αχ, α!

Καὶ ἔγέλας, προσπαθών νὰ ἐκτελέσῃ τὸν δινοτέρων γραπτὸν τόπον τοῦ γέλωτος τοῦ μακρίτου Λασπάρεως.

Προσπελάθησα νὰ γελάσω κ' ἔγω κατὰ τὸν ίδιον τόπον.

— Περιεργότατόν τι, ἀγαπητέ, σοι δρικούς, ἐξηκολούθησεν διάσκαλος προσπαθῶν νὰ μὲ κείσῃ προκαταβολικῶς πιριτῇ της διηθείας τοῦ ισχυρισμοῦ του. Ἐπειπλέον δὲ στηλαίστηκεν ἡ Ελλάδας εἰναι μέγας. Ιστος εἰναι ἡ πλευροφρία τοῦ Βαλληνικού λαοῦ. Ήπηρον πολεμώντων ἡ Αντάντη δύναται νὰ λάθη μίτρα κατὰ τῆς Ελλάδης Χωρίς νὰ διαλέγη τοῦ Παλαιού Ελλάδας εἰναι μέγας.

— Ω γυναῖκα, γυναῖκαι!

— Αλλά τι τρέχει λοιπόν, φίλε μου.

— Ασειότατόν τι ἀληθῶς. Ιδού. Προχθὲς ἡμην εἰς τοῦ κυρίου διδονδιάτρου ἀναμένων τὴν περιάριτην φυλῆν μου. Παρηστών δὲ πελάται περὶ τοὺς πεντεκαΐδεκα ἀμφιστέρων τῶν φύλων. Ανυπομονούντων δὲ πάντων καὶ πασῶν ὡς ἀναμενάντων καὶ ἀναμενασθεντῶν;

— Ω γυναῖκα, γυναῖκαι!

— Αλλά τι τρέχει λοιπόν,

— Αλλά τι τρέχει λοιπόν,

— Αλλά τι τρέχει λοιπόν;

ΕΠΙΧΩΡΙΑ & ΣΕΝΑ

Η ΟΔΟΣ
ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ — ΠΟΛΥΧΝΙΤΟΥ
ΚΑΙ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ — ΑΓΙΑΣΣΟΥ

Δημοσιεύμενη την κατωτέρω μελέτην ἀποστάλεσαν ἡδην παρού εἰδικού ἐκ Πλωμαρίου και εὐχόμεθα ὅπως γίνη ἀφορμή καὶ πλείστοι ἄλλοι εἰδίκει να ἀποστέλωσι μελέτην ἐπὶ τοῦ σοφαρώτου τούτου ζητήματος τῆς συγκοινωνίας τῶν χωρίων μας, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἐξευρεθῇ ἡ συμφερότερα ὑφ' ὅλας τας ἐπόνεις χάραξις τῶν ὁδῶν τοῦ ἐστιερού τῆς νήσου μας.

Ποία ζωτικώτατα συμφέροντα συνδέουν τὸ Πλωμάριον μὲ τὰ δύο ταῦτα κέντρα πάσι τις τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὰ ὅποια συνδέομενα καὶ συγκοινωνοῦντα δι' ἀμάξητης δόδοις ἥπελον διπλασιάσει τὴν κίνησιν καὶ θὰ ἐδίδετο ταῦτορχόνων νέα ζωὴ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Δήμους.

Καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας κατενοήθη ἡ ἀπόλυτος ἀνάγκη τῆς ἐνώσεως τῶν κέντρων τούτων καὶ ἥρετο ἡ κατασκευὴ παραλιακῆς δόδοις ἐκ Πλωμαρίου—Βεροσᾶς—Παλυχνίτου, ἀλλὰ ἄλλοι λόγοι ἡ μᾶλλον οἰκονομικοὶ διέκοψαν ἀπότομως τὴν ἔξακολούθησιν τοῦ ἔργου. Καὶ δύμας ὑπέρογκα ποσὰ διετέθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς δόδοις ταῦτης.

Ἄργῳ τοῦ ἀνωμάλου τοῦ ἐδάφους, τῶν δυσβάτων καὶ κατακορύφων κρημνῶν καὶ τὰ ὅποια δὲν ὕφειλον νὰ διπαγήθωσι, διότι οὐτε συντήρησις τῆς ὑπαρχούσης δόδοις ἐγένετο, οὐτε ἐτελείωσης, ἀλλ' οὐτε καὶ ἐξετέλει τὸν προορισμόν της. Παραλείπων νὰ εἴπω ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀμάξητη δόδος, ἀλλὰ μᾶλλον ἡμιονικὸς βατός δύναται νὰ ὀνομασθῇ. Ἀπὸ ἐπίστη μονικῆς δὲ ἀπόφεως οὐτε ἀλαχίστη ἴσως μελέτη δὲν θὰ ἐγένετο, οὐδὲ ἐπισταμένη ἔξακριβωσις ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἐδάφους χωροστάθμισις καὶ π. ὡς φύνεται εἰς τὸν ἥπην ὑπάρχοντα τίμιτελὴ δρόμον.

Ἄργῳ λοιπὸν τῶν ὑπερόγκων, δαπανῶν αἱτίες ἀπαιτούνται ἀφ' ἐνὸς διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ἥπης ὑπαρχούσης δόδος καὶ τὴν προέκτασίν της εἰς Πολυχνίτον, πάλιν δὲν θὰ ἔχεται εἴσηση τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, ἀφοῦ δὲν μεταφορὰ δὲν θὰ γίνηται πάλιν δι' ἀμάξην.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀπαιτεῖ τοίμην τοῦτον ἀποτελεῖται τὸν μελέτην, καὶ ἡ ἥπην τῆς ἔργων τοῦ Κάτω χωρίου μέσον τοῦ σχηματιζόμενου αὐχένος Λογαράδος, κάτωθεν τοῦ χωρίου Παλαιοχώρων, ἀνωθεν τῶν ἀποσπελάστων κορυφογραμμῶν Κρυφῆς, δόποιν δι' ἐλιγμῶν θὰ κατέρχηται ἀσφαλῶς εἰς τὸ χωρίον Δροῦτα καὶ εκεῖθεν νὰ ἔγειρη μετα τῆς ἥπης ὑπαρχούσης μικρᾶς προετάσεως δόδοις ἐκ Βεροσᾶς. Ταῦτα δὲ διὰ μικρᾶς σχετικῶς δαπάνης, παραβαλλομένης πρὸς τὰς δαπάνας αἱτίες ἀπηγγήθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὑπαρχούσης καὶ τῶν ἀπαιτηθησούμενων διὰ τὴν συντήρησιν τῆς. Τὸ κατ' ἐμὲ αὐτὴν εἶναι ἡ μόνη λύσις, ἡ ἔγκαταλειψις δηλ. τῆς κατασκευασθείσης ἥπης καὶ ἡ ἔναρξις μελέτης διὰ τὴν νέαν αὐτῆν δόδον.

Σχετικῶς μὲ τὴν μελετώμην κατασκευὴν τῆς δόδοις Πλωμαρίου—Αγίασσον, δύο ἰδέαι ἀπεκράτησαν ἔκπαλαι· ἡ μία διὰ τῆς προεκτάσεως ἐκ Μ. χωρίου καὶ ἡ ἄλλη μέσον τοῦ ποταμοῦ Σεδούντα.

Ἡ διὰ τοῦ μεγάλου χωρίου προέκτασίς δὲν ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου καὶ δὲν ἔχει πρετεῖται ποσῶς τὸν προορισμόν της. Διότι λόγῳ τῆς μεγάλης ἀνωφερείας, τῶν κιλίσεων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους μᾶλλον βατή, ἡ ἀμάξητη δόδος θὰ ὀνομασθῇ, ἀλλὰ καὶ προεκτινάντη διὰ τὴν δαπάνης ὑπερόγκους λόγῳ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους.

Ἐνῷ δὲ τὸν μετατόπιστον μελετώμην δόδοις ἀπαιτηθησούμενην δόδον ἔχει τὰ ἔντες. Η Γερμανική περιστερὰ φυλαρεῖ καὶ πάλιν μὲ μαγίνων εἰς τὴν ἀλλήλην ἀκτὴν τοῦ Αταγάτικοῦ.

Ἄλλη ἡ μοναδικὴ εἰδήση τὴν ὅποιαν θέλει ἡ Γερμανία εἶναι εἰρήνης ἡ ὅποια θὰ τῇ ἔχοργῃ τὰ πρωτεῖα ἐν Εὐρώπῃ, ἥτις θὰ καθιέρευται τὸν θρίαμβον τοῦ Μιλιταρισμοῦ καὶ θὰ τῇ παρεῖχε τὴν δύναμιν γὰρ τὴν Εὐετερικῶν ἐπιτρόπης ἵνα συγνήσῃ τὰς Γερμανικὰς προσφορὰς γενομένας χωρίς γὰρ ἔρωτηθῇ ἡ χώρα.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Οι «Τάιμες» ἐν κυρίῳ ἀρχιψήφων γράφουσι τα ἔντες:

«Η Γερμανική περιστερὰ φυλαρεῖ καὶ πάλιν μὲ μαγίνων εἰς τὴν ἀλλήλην ἀκτὴν τοῦ Αταγάτικοῦ.

Ἄλλη ἡ μοναδικὴ εἰδήση τὴν ὅποιαν θέλει ἡ Γερμανία εἶναι εἰρήνης ἡ ὅποια θὰ τῇ ἔχοργῃ τὰ πρωτεῖα ἐν Εὐρώπῃ, ἥτις θὰ καθιέρευται τὸν θρίαμβον τοῦ Μιλιταρισμοῦ καὶ θὰ τῇ παρεῖχε τὴν δύναμιν γὰρ τὴν Εὐετερικῶν ἐπιτρόπης ἵνα συγνήσῃ τὰς Γερμανικὰς προσφορὰς γενομένας χωρίς γὰρ ἔρωτηθῇ ἡ χώρα.

Δὲν ἀμφιδάλλομεν ποσῶς διὰ ἐπιθυμεῖ ὑπερβολικά αὐτὴν τὴν εἰρήνην, ἀλλ' οἱ Σύμμαχοι μας καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀπολύτως ἀποφασίσην νὰ μη τὴν χορηγήσουμεν εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἡ Γερμανία ἐὰν ἀληθῶς θέλει τὴν εἰρήνην δύναται νὰ τὴν ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς μάλιστα ὑπὸ τοὺς δρους τοὺς ὅποιους διὰ τὴν Γερμανίαν Πρωθυπουργός ἔξεσθηκεν εἰς τὸ Guild Hall καὶ ἐπανέλαβεν ἔκτοτε μυριάτικος.

Οἱ δροὶ αὐτοὶ ποτὲ δὲν μετεβλήθησαν. Εγίναν δεκτοί, ἐνεκρίθησαν, ἐπεκυρώθη-

λατρεύσασιν.

χαράν τὴν νέαν Γαλλικὴν νίκην εἰς την

περιοχήν την νέαν Γαλλικὴν νίκην εἰς την

